

ŞAKİROĞLU, Mahmut H.

(1939-2013)

Osmanlı tarihçisi.

ش

20 Aralık 1939 tarihinde İstanbul'da doğdu. 1960'ta İstanbul İtalyan Lisesi'nden mezun oldu. 1965'te İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü Sonuç Kürsüsü'nde ve Yüksek Öğretmen Okulu'nda lisans öğrenimini tamamladı. Ardından Adana Düziçi İlköğretmen Okulu'na tarih öğretmeni olarak tayin edildi. 1967'de İtalyan hükümetinin verdiği bursla İtalya'da bir yıl bilimsel araştırmalarda bulundu. Aynı yıl içerisinde yaş tashihi yaptırıp doğum tarihini 1941 olarak düzeltirdi. Şubat 1969'da Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Yeniçağ Kürsüsü'ne asistan oldu, iki yıllık askerî görevinden sonra 1973'te eski görevine döndü. Bekir Sıtkı Baykal'ın danışmanlığında hazırladığı *II. Osman'ın Katli ve Bunun Anadolu'daki Yankıları* başlıklı doktora tezini 1978'de tamamladı. Ertesi yıl Venedik Arşivi'nde çalışma yapmak ve İtalyanca'sını iletirmek üzere İtalya'ya gitti. Bu süreçte Roma'da Doğu Enstitüsü'nde, Vatikan Arşivi ve Kütüphanesi'nde, Cenova Devlet Arşivi'nde araştırmalarda bulundu. 1980 Kasımında yurda döndükten sonra yardımcı doçentlik kadrosuna tayin edildi (1982). Doçentlik takdim tezini Köprülü Mehmed Paşa'nın Girit Seferi (1645-1669) konusunda hazırladı. 16 Kasım 1984'te doçent unvanını kazandıysa da kadroya geçemedi. 1983-1985 yıllarında Konya Selçuk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nde çalışmalarına devam etti. 1987'de İtalya Devleti kendisini "İtalya Cumhuriyeti Liyakat nişanı" ile (Cava-

lier madalyası) ödüllendirdi. 1991'de Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Yeniçağ Kürsüsü'nde profesörlüğe yükseldi. 20 Aralık 2006'da yaş haddinden emekliye ayrıldı. 3 Ekim 2013 tarihinde vefat etti.

International Association of Maritime Studies üyesi olan Mahmut H. Şakiroğlu'nun ilmî çalışmaları genellikle iki alanda yoğunlaşmıştır. Bunlardan ilkinin Osmanlı-İtalya ilişkileri çerçevesinde yaptığı araştırmalar, ikincisini tercüme faaliyetleri oluşturur. İlk dönemlerde makalelerini ve İtalyanca'dan yaptığı çevirileri daha çok *Erdem* dergisiyle *Türk Tarih Kurumu Belleten*'de yayımlamış, Osmanlı sultanı hizmetindeki Venedikli korsanlar ve casuslarla ilgili İtalyanca bir kitap telif etmiştir (*Spie e Corsari Veneti: A Servizio Del Sultano Ottomano*, Venedik 1993). Genelde Venedik ve Cenova arşivlerinde, Roma'daki kütüphanelerde saklanan Türkçe belgeler üzerinde yaptığı araştırmalara dayanan bu çalışmalar, XV-XVI. yüzyıllarda Apenin yarımadasındaki devletçiklerle Osmanlılar arasındaki siyasal ve ekonomik ilişkilere dikkat çekmesi bakımından önemlidir. 1990'ların başlarından itibaren *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* için kaleme aldığı, İtalya'da yetişen Türkolog ve şarkiyatçılarla İtalya'ya dair ellinin üzerindeki maddesi onun Türk tarihçiliğine yaptığı önemli katkılar arasındadır. Şakiroğlu telif eserlerinin yanı sıra çevirileriyle de Osmanlı-İtalya ilişkilerinin tarihine ışık tutmuştur. İtalyanca'dan Türkçeye çevirdiği makaleler dışında Agostino Pertusi'nin, İstanbul'un fethiyle ilgili çağdaş Avrupa kaynaklarını bir araya getiren eserini *İstanbul'un Fethi: Çağdaşların Tanıklığı* adıyla (I-III, İstanbul 2004-2008) ve Tommaso Bertelé'nin İstanbul'daki Venedik temsilciliğinin tarih boyunca geçirdiği değişimi inceleyen eserini *Venedik ve Kostantiniyye: Tarihte Osmanlı-Ve-*

nedik İlişkileri ismiyle (İstanbul 2012) tercüme etmiştir. Türk tarihine ve Türk tarihçiliğine katkıda bulunan bilim adamlarının bibliyografyasını hazırlama ve nekroloji yazıları kaleme alma işi Şakiroğlu'nun diğer bir çalışma alanıdır. Reşit Saffet Atabinen (İstanbul 1985), Semavi Eyice (Ankara 1991), Metin And (Ankara 1993) ve Tahsin Öz (*Belleten*, XXXVIII/152 [1974], s. 733-749) gibi önemli kişilerin bibliyografyasını düzenleyen ve M. Tayyib Gökbilgin, Bekir Sıtkı Baykal, Ömer Lütfi Barkan, Cengiz Orhonlu için nekroloji yazıları yazan Şakiroğlu yayımladığı pek çok tanıtma yazısıyla da dikkat çeker (yayımlarının bir listesi için bk. Eyice, sy. 43 [2014], s. 497-507).

BİBLİYOGRAFYA :

Mahmut H. Şakiroğlu'nun AÜ DTCF Arşivi'ndeki personel dosyası; Semavi Eyice, "Kaybettiğimiz Bir Osmanlı Tarihi Uzmanı: Prof. Dr. Mahmut Şakiroğlu", *Osm.Ar.*, sy. 43 (2014), s. 493-507.

FATİH YEŞİL

ŞARKİ

(bk. İBNÜ't-TAYYİB eş-ŞARKİ).

ŞÂVİRİ

(bk. GÜNDÜZ, Abdurrahman).

ŞEHÂBEDDİN PAŞA

(ö. 857/1453'ten sonra)

Osmanlı veziri.

Sarayda Harem'den yetiştiği için "Hacıdım" lakabıyla anılır. Dönemin kaynaklarında Kula Şahin, Kavala Şahin ismiyle de zikredilir. Vakıf kayıtlarında ise adının başında "Gazi" ve "Elhac" unvanları bulunur. Menşei ve hayatının ilk dönemine dair kaynaklarda bilgi yoktur. II. Murad devrinde sarayda yetiştiği, Harem'de akağalardan biri olduğu bilinmektedir. Franz Babinger, İbn Kemal'in *Tevârih-i Âl-i Osmân*'ına atflla onun Gürcü asıllı olduğunu belirtirse de (*Aufsätze und Abhandlungen*, I, 144) bu bilgi diğer kaynaklarda yer almaz. Muhtemelen sarayda II. Murad'ın yakın adamlarından biri olarak öne çıktı. 835'ten (1432) önce Arnavutluk'ta Evrenosoğlu Ali

Mahmut H. Şakiroğlu

Bey'in ardından Ergirikası sancak beyliğine getirildi. Bu uç bölgesindeki askerî faaliyetleriyle şöhret kazanarak savaşı kimliğiyle tanındı. Chalkokondyles onun II. Murad'la birlikte birçok savaşta bulunduğunu yazar (*Laonikos Chalkokondyles'in Kroniği*, s. 80). Diğer faaliyetleri hakkında ise kaynaklarda bilgiye rastlanmaz. Ancak II. Murad'ın Sırbistan'a yönelik askerî faaliyetlerine katıldığı tahmin edilebilir. Oruç Bey, II. Murad'ın, oğulları Alâeddin ile Mehmed'i Edirne'de sünnet ettirdiği sırada (842/1438-39) Saruca Paşa'yı vezirlikten azledip Şehâbeddin Paşa'yı vezir tayin ettiğini, ayrıca vefat eden Sinan Paşa'nın yerine Rumeli beylerbeyliğine getirdiğini yazar (*Oruç Beğ Tarihi*, s. 61). Bu karışık ifadeden anlaşıldığına göre Şehâbeddin Paşa, Rumeli beylerbeyliğiyle vezir olarak divana girmiştir.

Rumeli beylerbeyliği sırasında başarısız kalan Belgrad'ın kuşatılmasının ardından II. Murad, Şehâbeddin Paşa'yı Sırbistan sınırına yollayarak Macarlar'ın karşı harekâtını önlemekle görevlendirdi. Kaynaklara göre Novoberda Kalesi'ni ele geçirdiği gibi Vuk Brankoviç'e ait diğer Sırp kalelerini de zaptetti. Bu sırada hem vezir hem de Rumeli beylerbeyi sıfatıyla konumunu muhafaza etti. Aralık 1440 tarihli bir vakfiyede adı şahitler arasında Şâhin b. Abdullah şeklinde zikredilir (İnalçık, s. 84). Bu arada onun Belgrad'ı sürekli gözetim altında tutmak için yakınlarında bir havale kalesi (Güzelcehisar) yaptırdığı belirtilir (*Oruç Beğ Tarihi*, s. 62; İbn Kemal, VII. Defter, s. 149). 1442'de Erdel'e akın yapan Mezd Bey'in ağır bir yenilgiye uğrayıp hayatını kaybetmesi üzerine bir intikam seferi düzenlemek için II. Murad'dan izin alan Şehâbeddin Paşa, bir yeniçeri grubunun da yer aldığı Rumeli kuvvetleriyle birlikte Macar sınırına doğru hareket etti. Şehâbeddin Paşa'nın kuvvetleri Yalomitza (Yalomitça) nehri kenarında Buza geçidinden Erdel'e girmek için yürüdüğü sırada János Hunyadi'nin baskınına uğradı ve Hunyadi'nin ordusu Osmanlı güçlerini yenilgiye uğrattı (Eylül 1442). Aşıkpaşazâde, bu bozguna bütün suçu sebatsız davranan ve daha çatışmaya bile girmeden kaçan Şehâbeddin Paşa'ya yükler. Bozgun esnasında onun emrindeki seçkin birlikler ağır kayıplar verdi, Şehâbeddin Paşa ise büyük güçlüklerle Tuna'yı geçip Osmanlı topraklarına dönebildi. Bu yenilgi kazandığı şöhretini tamamen gölgeledi, Edirne'ye vardığında II. Murad tarafından azledildi. Hunyadi'nin Osmanlı sınırını aşarak ilerlemeye devam etmesi ve karşısına çıkan

Osmanlı kuvvetlerini bozguna uğratması sırasında muhtemelen herhangi bir görevi yoktu. Azledildikten sonra Filibe'de oturdu ve kendi imaretinin inşasıyla meşgul oldu. II. Murad, Hunyadi'yi durdurmak için harekete geçip Filibe'ye ulaşınca Şehâbeddin Paşa'yı yanına çağırdı ve alınacak tedbirler konusunda onunla istişarede bulundu. Resmî bir görevi bulunmamasına rağmen onu arkadan gelecek askerleri düzene sokup Sofya'ya yollamakla görevlendirdi (*Gazavât-ı Sultân Murâd b. Mehmed Hân*, s. 12, 14). İzladi geçidinde Macar ordusu durdurulduktan sonra Edirne'de barış görüşmelerinin sürdürüldüğü bir sırada Şehâbeddin Paşa, başarısızlığı yüzünden uç beyleri yanında Vezirîazam Çandarlı Halil Paşa tarafından suçlanan ve onlarla tartışan Rumeli Beylerbeyi Kasım Paşa'nın azlinin ardından yeniden Rumeli beylerbeyi ve vezir olarak tayin edildi (1444 yılı baharı, *a.g.e.*, s. 31). II. Murad'ın, oğlu II. Mehmed lehine tahttan feragati sonrasında yeni padişahın da vezirleri arasında yer aldı. Bu taht değişikliğinden yararlanmak isteyen Bizans imparatorunun İstanbul'da bulunan Şehzade Orhan'ı ortaya çıkarması ve onun önce İnceğiz'e, ardından Bulgaristan'da Deliorman yöresine gitmesi üzerine Şehâbeddin Paşa şehzadeyi yakalamakla görevlendirildi. Bunun üzerine Koç Hüse-

yinoğlu'nu şehzadeye karşı gönderdiği gibi Şamlu Ali'ye de İstanbul'a giden yolları kapatma emri verdi. Aldığı tedbirlerle Orhan'ın hiçbir şey yapmadan İstanbul'a dönmesinde etkili oldu.

Macarlar'ın aradaki barışa rağmen askerî harekâta devam etmesi Edirne'de büyük bir karışıklığa yol açtı. Bu harekât duyulunca Edirne'de savunma hazırlıkları yapılırken halk, Şehâbeddin Paşa ile Halil Paşa'yı Edirne'de bulunan mallarını Dimetoka'ya kaçırmakla suçladı. Dönemin kaynağı *Gazavât-ı Sultân Murâd b. Mehmed Hân*'a göre (s. 43) aslında bu, Edirne'nin kuşatılması ihtimaline karşı paşaların aldığı bir tedbirdi. Bu sırada Şehâbeddin Paşa, henüz küçük yaşta II. Mehmed'in Macarlar'ı durdurmak için bizzat sefere çıkması taraftarıydı ve ona bu yolda telkinlerde bulunuyordu. Muhtemelen bütün bu olaylar dolayısıyla Vezirîazam Çandarlı Halil Paşa'nın en büyük muhalifi haline geldi. Aralarındaki görüş ayrılıklarının, Halil Paşa'nın barışçı siyaset izlenmesine taraftar oluşundan ve bu yolda verilen tâvizlerden kaynaklandığı düşünülebilir. Şehâbeddin Paşa ise barış yanlısı bir siyasete şiddetle karşıydı. Taht değişikliği, başta Şehâbeddin Paşa olmak üzere Halil Paşa'ya karşı olan grup için iktidar mücadelesi bakımından büyük bir fırsat teşkil etmişti. Ancak Halil Paşa ordunun başına geçmesi için II. Murad'a haber gönderince dengeler değişti. Macarlar'ın harekâtını haber alan II. Murad, Rumeli Beylerbeyi Şehâbeddin Paşa'yı gerekli tedbirleri almak ve durumu araştırmakla görevlendirdi. Öte yandan Şehâbeddin Paşa, Macarlar'ın Bulgaristan'a girdikleri haberini ilk olarak Eskihisar denilen yerde bulunurken aldı ve onların Akçakazanlık'tan dağı aşmak istediklerini öğrenince hemen yolları kesti, Macar ordusu da bir süre durmak zorunda kaldı. Kendisine padişah'tan haber getiren Muhtesipoğlu'nu Macarlar'ın durumunu bildirmek amacıyla geri yollayan Şehâbeddin Paşa, Firuzbeyoğlu'nu da Macar ordusu hakkında daha fazla bilgi edinmek için görevlendirmişti. Onun bu hareketi II. Murad'a zaman kazandırdı. Ardından Hisarlık denilen yerde askerleriyle padişaha katıldı. Varna Muharebesi'nde ordunun sol kanadında yer aldı ve büyük yararlılıklar gösterdi.

Varna zaferinden sonra nüfuzu hayli artan Şehâbeddin Paşa, Halil Paşa ile olan rekabetine hız verdi. 1445'te bir süre Sofya'da kalarak Hunyadi'nin faaliyetlerini takip etti. Bu arada Rumeli'nin uç beyleri üzerindeki etkisi de çoğaldı ve yeniçerilere

Edirne'de Şehâbeddin Paşa Camii

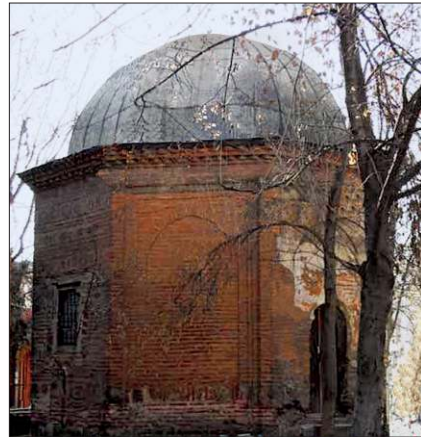
dayanan Halil Paşa ile iktidar mücadelesini bir ölçüde II. Mehmed'in tahtını sağlama almak niyetiyle sürdürmeye çalıştı; ancak Halil Paşa'nın gizli desteğiyle patlak veren yeniçeri isyanı sırasında (1446, Buçuktepe Vak'ası) başlıca hedef haline gelmekten kurtulamadı. Evi yağmalandı. Kendisi de güçlükle kaçarak II. Mehmed'in yanına sığındı. Yeniçeriler onu, hem maaşlarla ilgili uygulamaları dolayısıyla hem de 1442'deki Erdel seferi sırasında yaşanan bozguna yeniçerileri kasten kırdırmakla suçluyordular. II. Murad'ın yeniden tahta çıkması ve II. Mehmed'in Manisa'ya gönderilmesi esnasında Halil Paşa'nın da telkiniyle görevinden alındı. Bu tarihten itibaren 1451'de II. Mehmed tekrar tahta çıkınca kadar geçen sürede nerede olduğuna dair kaynaklarda bilgi bulunmaz. Ancak II. Mehmed'in tahta çıkışı sırasında onun "atabeyi" olarak yanında bulunduğu ve Edirne'ye geldiğine dair kayıtlar, bir süre saklandıktan sonra Manisa'ya gittiğini ve Mehmed'in lalası olarak orada kaldığını düşündürür.

Şehâbeddin Paşa, ikinci vezir sıfatıyla bundan sonra II. Mehmed'in siyasi faaliyetlerinde Zağanos Paşa ve Molla Gürânî ile birlikte hareket ederek hayli etkili oldu. İstanbul'un fethi konusunda II. Mehmed'i sürekli destekledi. II. Mehmed'in ilk askerî harekâtı olan Karaman seferi dönüşünde yeniçerilerin tehditleri karşısında Turahan Bey ile birlikte bazı tedbirler aldı, hatta bir kaynakta belirtildiğine göre bu ikisi padişahi yatıştırıp yeniçerilerin isteğini ona kabul ettirmiş, bir diğer kaynağa göre ise aksine onların sert bir şekilde cezalandırılması için padişaha baskı yapmıştı. Kuşatma hazırlıkları sırasında Rumelihisarı'nın inşasında diğer paşalarla birlikte görevlendirildi. Kuşatmanın kritik anlarında II. Mehmed'i devamlı şekilde destekledi ve yakın ekibi içinde yer aldı. Savaş planlarının yapılmasında ve kuşatmayla ilgili alınan tedbirlerde etkili rol oynadı. Fetihten sonra gerek Çandarlı Halil Paşa'nın idamı gerekse İstanbul'un idaresi konusunda muhtemelen II. Mehmed'le anlaşmazlığa düştü. Aşıkpaşazâde, İstanbul'un iskânı için dağıtılan evlerden kira alınması hususunda padişahın kararını değiştirttiğini, ancak ondan sonra gelenlerin bunu yeniden II. Mehmed'e kabul ettirdiklerini yazar (*Târih*, s. 193). II. Mehmed, Halil Paşa'nın idamının ardından oluşan tepkileri yatıştırmak için çevresindeki yakın adamlarını birer birer tasfiye ederken ilk iş olarak yaşlı ilerlemiş olan Şehâbeddin Paşa'yı görevden alıp 857 yılı içinde (1453

sonbaharı) emekliye sevketti. Filibe'ye giden Şehâbeddin Paşa hayatının bundan sonraki kısmını orada geçirdi. Ölüm tarihi bilinmiyorsa da Filibe'ye gittikten sonra çok fazla yaşamadığı tahmin edilebilir.

Şehâbeddin Paşa'nın Bursa, Edirne ve Filibe'de bazı eserler yaptırdığı bilinmektedir. Bursa'da bir çeşme, Edirne'de üç mescitle bir cami, köprü ve hamam inşa ettirdiği belirtilir. Kayıtlarda Edirne'de kendi adını taşıyan üç mahalleye rastlanır (Gökbilgin, s. 43, 48, 56). Bu mahallelerin birinde bulunduğu anlaşılan camisi (Kirazlı Cami) kitabesine göre 840 (1436-37) yılında yapılmıştır. Diğer mescidler mahalle mescidi olup günümüze ulaşmamıştır. Bunlardan Kavaklı Mescidi'nin adı geç tarihli kaynaklarda geçer. Saraçhane Köprüsü de denilen köprünün yapım tarihi kitabesinde 855 (1451) olarak kayıtlıdır. Yine günümüze ulaşmayan bir cami kitabesinde adının "Elhac Şehâbeddin b. Abdullah" şeklinde zikredildiği belirtilir, ayrıca köprü kitabesinde "el-vezîrü'l-a'zam" unvanına rastlanır. Bütün bunlar Şehâbeddin Paşa'nın Edirne'nin imarında önemli rol oynadığına işaret eder. Fâtihten sonra Mehmed'in yaptırdığı Yeni Saray yakınlarında kendi adını taşıyan bir mahalle kurması bu bakımdan dikkat çekicidir. Diğer mahallesinin Çukurbostan mevkiinde olduğu belirtilmiştir. Filibe'deki cami, medrese, hamam, han ve imarettten oluşan külliyesi bugüne intikal etmiştir. Buradaki türbenin ona ait olduğu düşünülür. Kitabesine göre 848'de (1444-45) inşa edilen cami Balkanlar'ın en büyük zâviyeli camisidir. Buraya ait vakıflar Filibe, Edirne ve Malkara'dan

Filibe'de Şehâbeddin Paşa'ya ait olduğu kabul edilen türbe

tahsis edilmiştir. Malkara'daki bedesten, kervansaray ve dükkânlar külliyesinin vakıfları arasında yer alır.

BİBLİYOGRAFYA :

Gazavât-ı Sultân Murâd b. Mehmed Hân (nşr. Halil İnalçık – Mevlüd Oğuz), Ankara 1978, s. 12, 14, 31, 37-38, 43, 56-67; Gelibolulu Zaîff Muhammed, *Gazavât-ı Sultân Murâd Hân* (haz. Mehmet Sarı, doktora tezi, 1994), İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 287; Doukas, *Tarih: Anadolu ve Rumeli, 1326-1462* (trc. Bilge Umar), İstanbul 2008, s. 202; Aşıkpaşazâde, *Târih* (Atsız), s. 181-182, 193, 242; *Oruç Beğ Tarihi: Giriş, Metin, Kronoloji, Dizin, Tıpkıbasım* (haz. Necdet Öztürk), İstanbul 2007, s. 61-62, 66, 69-71, 77-78, 113; Neşri, *Cihannümâ* (haz. Necdet Öztürk), İstanbul 2008, s. 290, 295, 309, 315, 385; İbn Kemal, *Tevârih-i Âl-i Osmân*, VII. Defter, s. 2, 18, 21, 34, 149; *Laonikos Chalkokondyles'in Kroniği ve Değerlendirilmesi (V.-VII. Bölümler)* (haz. Ferhan Kırıldökme Mollaoğlu, doktora tezi, 2005), AÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 80-82; Âli Mustafa Efendi, *Künhü'l-ahbâr* (Tıpkıbasım), Ankara 2009, vr. 81^b; Gökbilgin, *Edirne ve Paşa Livâsı*, s. 43, 48, 56, 255-261; Halil İnalçık, *Fatih Devri Üzerinde Tetkikler ve Vesikalar I*, Ankara 1954, s. 84-86, 95-96; Fr. Babinger, *Aufsätze und Abhandlungen zur Geschichte Südosteuropas und der Levante*, München 1962, I, 144; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi II*, s. 400-402, 468, 477-480, 522; İbrahim Sezgin, "Filibe'deki Şehâbeddin Paşa Vakıfları", *Uluslararası Osmanlı ve Cumhuriyet Dönemi Türk-Bulgar İlişkileri Sempozyumu, Bildiriler*, Eskişehir 2005, s. 347-353; Feridun M. Emecen, *Fetih ve Kıyamet*, İstanbul 2012, bk. İndeks.

 FERİDUN EMECEN

ŞENEVÂNÎ (الشوناني)

Şihâbüddin Ebû Bekr b. İsmâil
b. Ömer b. Ali b. Vefâ'
eş-Şenevânî et-Tûnisî
(ö. 1019/1611)

Arap dili âlimi.

959 (1552) yılında Mısır'ın Menûfiye eyaletine bağlı Şenevân (Şinvân) beldesinde doğdu. Tunus asıllıdır. İlk öğrenimini Şenevân'da yaptıktan sonra yüksek öğrenimini Kahire'de tamamladı. Hocaları arasında İbn Kâsım el-Abbâdî, Şemseddin Muhammed b. Ahmed er-Remlî, Şemseddin el-Hafâcî, Yûsuf b. Zekeriyâ el-Mağribî, İbn Hacer el-Heytemî, Burhâneddin İbrâhim b. Abdurrahman el-Alkamî gibi âlimler görülür. İbn Kâsım el-Abbâdî, Şenevânî'nin hem ilk hocası hem de ilmî kişiliği üzerinde en etkili olan şahsiyettir. Uzun yıllar Kahire'de özellikle dil ilimleri alanında ders veren Şenevânî birçok öğrenci yetiştirdi ve bunlardan bazıları devirlerinin önde gelen âlimleri arasında yer aldı. Şehâbeddin Ahmed el-Guneymî, Nûreddin el-Halebî, Yûsuf b. Abdullah el-